

Arrest

nr. 207 560 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 bij faxpost heeft ingediend tot nietigverklaring en om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) gegeven, daar Italië de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag blijkt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : Y. M. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : 07.07.1990

geboorteplaats : Addis Abeba

nationaliteit : Eritrea

Alias: F., A. (..), 01.01.1996, Eritrea; M., M. Y. M. (..), geboren te Addis Abeba op 07.07.1990, Eritrea die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Eritrea verklaart te zijn, meldde zich op 30.03.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 04.04.2018 effectief ingediend. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn identiteitskaart. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 13.10.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Het administratief dossier van betrokkene toonde aan dat betrokkene op 23.01.2018 een eerste keer door de Belgische politie werd aangetroffen waarbij het illegaal verblijf op het Belgische grondgebied werd vastgesteld. Vervolgens werd er aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) alsook een inreisverbod afgeleverd (Bijlage 13 sexies). Vervolgens werd betrokkene op 08.02.2018 een tweede keer aangehouden door de Belgische politie omwille van illegaal verblijf op het Belgische grondgebied waarna er opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) werd afgeleverd aan betrokkene. Vervolgens werd betrokkene op 09.03.2018 een derde keer aangehouden door de Belgische politie waarna opnieuw het illegale verblijf op het Belgische grondgebied werd vastgesteld, waarna het eerder aan betrokkene afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd werd. Op 12.03.2018 werd betrokkene nogmaals door de Belgische politie geïntercepteerd in het kader van illegaal verblijf op het Belgische grondgebied waarna het eerder aan betrokkene afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals herbevestigd werd.

Op 03.05.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten betreffende een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Betrokkene verklaarde in dit verband dat hij op 21.07.2013 vertrokken uit Eritrea en hij stelde eerst naar Soedan te zijn gereisd waar hij tot ca. 01.11.2013 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Zuid-Soedan waar hij ongeveer 2 jaar verbleef alvorens terug naar Soedan te reizen waar hij ca. 3 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Egypte waar hij tot ca. eind mei 2016 verbleef alvorens verder door te reizen naar Libië waar hij tot ca. 13 oktober 2017 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken op 13.10.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde ongeveer 1 maand in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Frankrijk waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar België en betrokkene verklaarde in januari 2018 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde zeggen dat er meer vrijheid en democratie was in België. Betreffende een overdracht

naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug naar Italië te willen vermits je in Italië niet als vluchteling of als mens behandeld wordt. Hij verklaarde verder dat je niet goed geholpen wordt in Italië en dat dit de reden is waarom iedereen vlucht in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 22.05.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) vanaf d.d. 23.07.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 27.07.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. In dit verband wensen we ook te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde verder dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde zeggen dat er meer vrijheid en democratie is in België. Hieromtrent benadrukken we dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat er daarbij ook vrijheid en democratie is in Italië. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder op dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse autoriteiten werd verzocht op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." We merken op dat dit tevens ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Italië en dat hij daarbij ook de kans zal hebben om eventueel tot een erkenning te komen in Italië. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Er zijn verder ook geen indicaties dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Italië op basis van de internationale en Europese regelgeving desbetreffend.

In dit verband benadrukken we ook dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (last geüpdated 21.03.2018) dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA, alsook het OSAR-rapport, opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten

geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat de Italiaanse autoriteiten in 2017 en begin 2018 door EASO ondersteund werden op vlak van registratie, in de eerste fase (registratie en vingerafdrukken - “fotosegnalamento”) alsook in de tweede fase (formele verzoek - “verbalizzazione”). Daarnaast toont het AIDA-rapport ook dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en nog niet om internationale bescherming verzochten in Italië, na overdracht een verzoek kunnen indienen volgens de bepalingen van de gewone procedure (“regular procedure”). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘de opvangrichtlijn’). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op “alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen”. De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen verzoek om internationale bescherming in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een verzoek om internationale onverminderd mogelijk zal zijn.

Verder verwijzen we desbetreffend ook naar de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië niet als vluchteling of als mens behandeld wordt en niet goed geholpen werd daar. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aan dat hij in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst (cfr. EUODAC 2) en niet omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming (cfr. EUODAC 1). Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming behorende materiële bijstand en opvang verkreeg als hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde problemen te hebben met zijn linkerschouder en hij stelde daarvoor ook behandeld te worden in zijn opvangcentrum. Betreffende deze door betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen wensen we op te merken dat er desbetreffend door betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo verwijzen we in dit verband naar het voormelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van

gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart ("tessera sanitaria"), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95)

Indien er verder verwezen wordt naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Zo verwijzen in dit verband ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 03.05.2018 tevens verklaarde ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

Verder merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen.

Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna,...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere bron in dit verband is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport is een actualisatie van een rapport uit 2013 en besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn (*"Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation"*, pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van

opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dermate kwetsbare profiel behoort. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoont dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië. Voorts verwijzen we in dit verband ook naar een recent rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NGO involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018) wat aantoont dat er vanuit de EU nog steeds voorzien wordt in ondersteunende activiteiten naar de "hotspots" in Italië toe en dat deze ondersteuning verder ook voorzien wordt door NGO's in plaatsen waar er niet voorzien is een zogenaamde "hotspot-approach, zoals onder meer in Augusta (IT) en Catania (IT). Verder worden er in het rapport ook geen dermate omstandigheden of situaties geïdentificeerd die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

We merken verder op dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Italië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven ondanks het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een

reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die om internationale bescherming verzoekt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

1.2. Op 30 juli 2018 wordt de verzoekende partij tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Dat de heer M. (...) van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

- Artikelen 9 en 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);*
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);*

Aangezien, ten eerste, het passend is dat België het verzoek van de heer MOGOS om internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat tegenpartij in haar beslissing onderstreept dat:

“ We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waar onder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaats inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoeker om internationale bescherming willen behandelen zien”;

Dat verwerende partij dus duidelijk erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM “er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling” (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Dat in casu, verwerende partij, in de bestreden beslissing, gegevens opsomt “die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling”:

- Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,*
- Het tekort aan opvangstructuren,*
- De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,*
- De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,*
- De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen (verwerende partij is van mening dat deze niet dermate structureel zijn, maar erkent dat ze bestaan),*

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat “ Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België”;

Aangezien uit verschillende betrouwbare bronnen kan vastgesteld worden dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

A. MET BETREKKING TOT DE INTERNATIONALE RAPPORTEN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare internationale rapporten aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat het Aida Country Report dd 21.3.2018 onderstreept dat:

“Reception capacity: Despite a continuing increase in the capacity of the SPRAR system, which currently counts over 35,000 funded places, the vast majority of asylum seekers are accommodated in temporary reception centres (CAS). CAS hosted around 80% of the population at the end of 2017. In Milan, for example, the ratio of SPRAR to CAS is 1:10.

Destitution: At least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory. Médecins Sans Frontières (MSF) has also reported an increase in Dublin returnees among the homeless migrants they assisted in Rome in 2017.

Dat Amnesty international op 22.2.2018 aangaf dat:

“By the end of the year, nearly 130,000 people sought asylum in Italy, a 6% increase over the nearly 122,000 in 2016. Throughout the year, over 40% of applicants received some form of protection in the first instance.

In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations.”(Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - The State of the World's Human Rights – Italy, <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/italy/report-italy/>)

Dat de US Department of State in maart 2017 onderstreept dat:

“As of December 7, more than 175,100 migrants and refugees had arrived in the country during the year, more than the previous peak in 2014. The continued elevated flow of migrants and refugees into the country overwhelmed the government's capability to host asylum seekers and unaccompanied minors. Migrants and refugees lived in often inadequate or substandard shelters for extended periods and were vulnerable to forced labor and other abuses; unaccompanied minors were particularly at risk. Corruption remained a significant problem. » (Annual report on human rights in 2016, <https://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/2016/eur/265434.htm>)

Dat de conclusie van het verslag van OSAR, getiteld “Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy Bern/Copenhagen 9th February 2017” van 9.02.2017 onderstreept dat:

“Tarakhel v. Switzerland clearly stated that Article 3 of the ECHR would be violated if the Tarakhel family was returned to Italy without the Swiss authorities having obtained an individual guarantee regarding reception conditions appropriate to the needs of the children and assurance that the family would not be split. In N.A. v. Denmark, the ECtHR found that it was a prerequisite for the Dublin transfer decision that the family would be accommodated in reception facilities which fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland, and that the Italian authorities were informed about the particular needs of the family in advance of the transfer. The applicants have all been transferred to Italy based on the mutual trust between the Member States and the underlying assumption in the decision N.A. v. Denmark that they would be able to obtain suitable reception conditions for families and vulnerable persons in Italy.

However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities.

Although it was a precondition for the decisions of the transferring Member States that the Italian authorities should be informed about any particular needs of the applicants, this obligation was not fulfilled. The cases show that the relevant regional authorities and/or responsible persons of the reception facility were not always informed in advance of the medical condition and special needs of the applicants as foreseen in Article 31 and 32 of the Dublin III Regulation. Upon their arrival, none of the families were placed in reception facilities which had been earmarked for families with minor children. The lack of proper communication from the transferring Member States to Italy thus risk violating the best interests of the child.

It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in *Tarakhel v. Switzerland* nor the underlying general assumption of *N.A. v. Denmark* as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter. (OSAR, *Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy* Bern/Copenhagen 9th February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>);

Dat Meester M. LYS in een artikel van januari 2015 aangaf dat:

« A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie » ;

(M.LYS, *Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil*, <http://alfresco.uclouvain.be/alfresco/download/direct/workspace/SpacesStore/c0b21a75-d986-4efc-8521-11b6b94fab0e/Newsletter%20janvier%202015.pdf?guest=true>)

Dat deze situatie ook werd aangekaart in het rapport *Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees* van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in.[...]

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. » (Swiss Refugee Council, SFH-OSAR, « *Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees*», October 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>)

De Raad van Europa op 2.3.2017 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

“However, the sheer number of new arrivals has put enormous pressure on the authorities. The scarcity of relocation offers from other Council of Europe member states prevents those entering Italy from being able to travel legally to other countries so that their asylum claims can be examined there. On the other hand, effective fingerprinting of all new arrivals means that those who succeed in crossing borders to other European Union member states by illegal means are returned under the Dublin III Regulation. The comparatively low number of economic migrants and failed asylum-seekers who are removed from Italian territory also contributes to the overall saturation of the reception system by encouraging arrivals. Italy cannot be left to cope with these challenges alone: Council of Europe member states must show solidarity by ensuring a fairer distribution of asylum-seekers across Europe. [...]

The number of arrivals has had a negative impact on the system for registering them, and on the Italian reception system as a whole. The procedures at disembarkation do not always guarantee the effective identification of trafficking victims or others who are particularly vulnerable, or the provision of adequate information on rights, particularly when high numbers of refugees and migrants arrive at once. There are insufficient places in appropriate establishments for asylum-seekers and for unaccompanied children. Conditions vary from one facility to another because of a lack of harmonised standards and clear rules, and inadequate monitoring by the authorities. Questions about the legality of certain procurement processes could lead to opportunities for corruption by private operators who end up running the facilities and its services. Conditions in some facilities raise concerns under Articles 3 and 5 of the

European Convention on Human Rights (ECHR). Resources should be mobilised to improve reception capacity and conditions. Expertise by Council of Europe monitoring bodies (GRETA and GRECO) can be used to provide guidance to tackle problems linked to trafficking and corruption, respectively. The Organisation can also facilitate exchanges of good practice as regards the provision of information.

The shortage of places in reception centres is exacerbated by the slow pace of asylum processes (particularly appeals) and procedures for relocation and family reunification under EU rules. The high concentration of unaccompanied children in certain areas has led to the breakdown of the guardianship system, meaning that the necessary protection and assistance is not provided and young people are left for too long in limbo about their futures. Under-18s are not always provided with adequate educational opportunities, and those who reach the age of 18 are given little support. Proposals for new legislation on guardianship and judicial reform concerning the processing of asylum claims can be reviewed by Council of Europe experts to ensure their compliance with the Organisation's human rights standards. [...]

During the mission, shortcomings in the reception system and the asylum procedures were recognised by the authorities. There was a real determination to improve the treatment of migrants and refugees arriving in Italy. This provides a solid foundation on which to build opportunities for co-operation between the Italian authorities and the Council of Europe in the coming months to tackle together the issues identified." (Report of the fact-finding mission to Italy by Ambassador Tomáš Boček, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, 16-21 October 2016, Information Documents SG/Inf(2017)8, https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806f9d70#_Toc469574352)

Dat het OSAR in augustus 2016 in haar Rapport Conditions d'accueil en Italie: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, aangaf dat :

« Bien des personnes se retrouvent dès lors sans abri ou dans des maisons occupées ou des taudis. [...]

Dans ces conditions, les Etat membres de Dublin qui ont l'intention de transférer des personnes en Italie ont juridiquement une obligation renforcée de clarifier la situation d'accueil dans ce pays et l'obligation, dans les cas d'espèce, d'obtenir des garanties concernant l'hébergement, le respect du principe de l'unité de la famille et la possibilité d'un accès à des soins médicaux adéquats. Dans la mesure où une personne dont le transfert est envisagé risque fort de se retrouver sans abri et n'a aucune possibilité d'acquérir une autonomie, l'Etat requérant doit impérativement, selon l'OSAR, user de la clause discrétionnaire lui permettant d'entrer lui-même en matière car ce n'est qu'ainsi qu'une violation de l'art. 3 CEDH peut être effectivement évitée et que peut être atteint le but de l'espace européen commun de la liberté, de la sécurité et du droit de rendre possible aux personnes ayant besoin de protection l'accès à des perspectives de vie et des possibilités de se réaliser. [...]

Dans l'ensemble, la situation décrite fait naître l'impression qu'aussi bien l'assistance fournie à l'arrivée que l'affectation à un hébergement et même la délivrance d'un billet de train pour le trajet jusqu'à la Questura compétente interviennent de manière relativement arbitraire et fortuite. [...]

Les femmes séjournant dans les maisons occupées sont souvent exposées au risque de violence sexuelle. Comme une vie dans la rue présenterait encore plus de dangers, elles n'ont toutefois souvent rien d'autre à espérer que la protection limitée offerte par la coexistence avec leur propre communauté dans une maison occupée.

Au vu de la précarité de la situation économique et du manque de perspectives d'avenir, force est d'admettre que beaucoup de femmes se voient contraintes de se prostituer ou de s'assujettir dans des rapports d'exploitation pour subsister, sans compter encore les ravages de la traite des femmes.

Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques. Le nombre de places qu'il comporte a certes considérablement augmenté mais il reste très insuffisant, en particulier face à la forte multiplication du nombre de personnes qui devraient être hébergées.

Au sujet des garanties individuelles exigées dans l'arrêt Tarakhel contre la Suisse de la CourEDH, il peut être précisé que la circulaire comprenant la liste des places indiquées par le SPRAR ne saurait constituer une garantie suffisamment individuelle. Les Etats qui transfèrent des familles en Italie ne devraient pas s'en contenter, mais au contraire procéder à d'autres clarifications. En effet, il n'est pas indiqué de manière suffisamment transparente quelles places sont concrètement réservées aux personnes transférées ni si les familles obtiennent effectivement une de ces places et y sont hébergées.

Au vu des graves défaillances du système italien d'hébergement à divers niveaux, l'examen de chaque cas particulier nécessite au moins une instruction approfondie. » (OSAR, Augustus 2016, Rapport Conditions d'accueil en Italie: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-bericht-italien-f.pdf>)

Dat tegenpartij het hierboven vermelde rapport van het OSAR ook meld en onderstreept dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op Rome en Milaan en dat de bemerkingen omtrent het lot van mensen die binnen het kader van de Dublin verordening aan Italië worden overgedragen, niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië;

Dat moet worden opgemerkt dat tegenpartij geen enkele garantie kan geven met betrekking tot de stad waar Mijnheer M. (...) naartoe zou worden gestuurd;

Dat tegenpartij aangeeft dat het rapport van OSAR geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand;

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat de conclusie van het rapport duidelijk aangeeft dat: *“Le système italien d’hébergement présente encore des défaillances systémiques.”*

Dat Amnesty International, in het rapport: *« HOTSPOT ITALY : HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS »* van 1.11.16, aangeeft dat:

“Amnesty International’s research paints a worrying picture: the reaffirmation of old principles in a more aggressive way are leading to more human rights violations – for which Italian authorities have a direct responsibility and EU leaders a political one.

In its pursuit of a “100% identification rate”, the hotspot approach has pushed Italian authorities to the limits, and over, of what is permissible under international human rights law. The implementation of coercive measures to force uncooperative individuals to provide their fingerprints has increasingly become the rule, through both prolonged detention and the use of physical force. It is against this backdrop, that refugees and migrants unwilling to give their fingerprints have been subjected to arbitrary detention and ill-treatment by police. Whilst there is no doubt that the vast majority of police officials keep doing their work spotlessly, consistent testimonies collected by Amnesty International indicate that some engaged in excessive use of force, cruel, inhuman or degrading treatment, or even torture.” (Amnesty International, 1.11.16, *« HOTSPOT ITALY : HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS »* <http://www.amnestyusa.org/research/reports/hotspot-italy-how-eu-s-flagship-approach-leads-to-violations-of-refugee-and-migrant-rights>);

Dat ook dit rapport vermeldt wordt door tegenpartij;

Dat tegenpartij aangeeft dat dit rapport geen betrekking heeft op de situatie van Mijnheer MOGOS, nu hij niet naar een Hot-Spot gestuurd zal worden;

Dat tegenpartij dit niet kan bewijzen nu de Italiaanse autoriteiten geen enkele antwoord hebben gegeven op de aanvraag van de Belgische instanties;

Dat tegenpartij er niet zomaar vanuit mag gaan dat Mijnheer MOGOS niet in een Hot-Spot terecht zou komen in geval van terugkeer naar Italië;

Dat tegenpartij ook onderstreept dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 32 van het EVRM of artikel 4 van het EU-HANDVEST;

Dat tegenpartij blijkbaar de bladzijde 19 van het rapport niet gelezen heeft:

“In Amnesty International’s view, the treatment described in the cases above amounts to torture within the definition of the UN Convention Against Torture – that is, the intentional infliction of “severe pain or suffering, whether physical or mental, ... on a person for such purposes as ... punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity”. Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment (ill-treatment) are absolutely prohibited under customary international law, and this prohibition is expressly set out in several international treaties binding on Italy, including Article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, and Article 3 of the European Convention on Human Rights, stating that “No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment”.

Dat bladzijde 47 ook onderstreept dat:

“Amnesty International is deeply concerned that the procedures applied by Italian authorities to issue expulsion orders, described in the previous sections, were not in line with international law, including European human rights law, and that they may have therefore breached the principle of non-refoulement and the prohibition of collective expulsions.”

B. MET BETREKKING TOT DE RECHTSPRAAK:

Aangezien op 27.3.14 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italie. [...]

sur la base du rapport de l' « OSAR » qu'il n'y a pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italie ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour [...]

il peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, *prima facie*, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, *prima facie*, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de la requérante en Italie.

En conclusion, le moyen tiré de la violation alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux ».

Dat op 28.8.2016 uw Raad aangaf dat:

“De verzoeker maakt geen gewag van enige vorm van specifieke kwetsbaarheid die zijn geval zou onderscheiden van andere gevallen waarbij asielzoekers naar Italië worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening. Uit de voorliggende gegevens blijkt, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt aangegeven, dat de verzoeker een gezonde jonge man is zonder kinderen. De verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de rechtspraak in de zaak ‘Tarakhel’ inzake het op voorhand vragen van individuele opvanggaranties op zijn specifieke situatie kan worden betrokken.

Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker eerder de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië aan de kaak stelt alsook dat hij de gemachtigde verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de hand van de meest recente informatie die beschikbaar is over de actuele (opvang)situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië te beoordelen. [...]

Anders ligt het evenwel wat de opvangproblematiek voor asielzoekers, en meer specifiek Dublinterugkeerders, in Italië betreft. Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar stelt zich op het standpunt dat zij tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aldus ontkent de gemachtigde geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar hij stelt zich na onderzoek van de volgende algemene rapporten “(...) het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015” op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [...]

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn. [...]

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofdte van de verweerder minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op voldoende actuele informatie.

In dit kader wijst de Raad er samen met de verzoeker op dat de Organisation suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR), op 15 augustus 2016 en dus voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen, een zeer uitgebreid rapport heeft gepubliceerd dat specifiek handelt over de recente opvangsituatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Het gaat om het rapport "Aufnahmebedingungen in Italien Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden in Italien". De Raad merkt hierbij op dat dit rapport uitgaat van een onafhankelijke en gezaghebbende bron, dat het vrij toegankelijk is en gepubliceerd is op de website van OSAR. Het is hierbij tevens van belang dat de bevindingen in dit rapport zijn gebaseerd op een onderzoek ter plaatse in de periode februari – maart van 2016 zodat moet worden vastgesteld dat alle algemene rapporten waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, ter zake minder recente informatie bevatten om de te verwachten gevolgen van een Dublinoverdracht op heden naar Italië te beoordelen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde bij het plannen van de thans bestreden Dublinoverdracht niet onkundig had mogen zijn van de specifieke tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het voormelde OSAR-rapport van 15 augustus 2016 en die OSAR hebben gebracht tot de volgende conclusie:

"Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law."

Door aldus voorbij te gaan aan de meest recente relevante informatie ter zake, waarover de gemachtigde had kunnen beschikken, dient te worden besloten dat uit de bestreden akte op het eerste gezicht niet blijkt dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hierbij is in casu tevens van belang dat de gemachtigde in de bestreden akte zelf aangeeft zich bewust te zijn van het gegeven dat de door hem gehanteerde bronnen omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers anno 2015 en 2014 reeds kritische kanttekeningen plaatsten bij bepaalde aspecten van de asielopvang in Italië en dat de verzoeker voorafgaand aan het thans bestreden overdrachtsbesluit reeds bij monde van zijn raadsman een aantal recentere informatiebronnen had overgemaakt aan de diensten van de gemachtigde teneinde de onzekere toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders in Italië, de aanhoudende massale instroom van asielzoekers, de structurele ondercapaciteit en de slechte omstandigheden in de opvangcentra aan te kaarten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aangetoond." (RvV, 24.8.2016, nr. 173 556);

C. MET BETREKKING TOT DE KRANTENARTIKELN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare krantenartikelen aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat in het artikel "Polémique en Italie après qu'un navire a reconduit des migrants en Libye" van Le monde van 31.07.2018 stond dat:

"Ces dernières années, les garde-côtes italiens coordonnaient ces opérations et les migrants étaient conduits en Italie. Mais depuis juin, Rome se défait sur les garde-côtes libyens, qui ont demandé au navire de ramener les migrants à Tripoli."

« La Libye n'est pas un port sûr et cela peut conduire à une violation du droit international », a commenté le Haut Commissariat de l'ONU pour les réfugiés (HCR), en précisant qu'il était encore en train de recueillir des informations sur cette affaire. « Il s'agit d'un refoulement collectif », a dénoncé de son côté Nicola Fratoianni, député italien de gauche actuellement à bord d'un navire d'une ONG espagnole, qui a suivi les échanges radio du ravitailleur. L'ONG allemande Sea-Watch a, elle, évoqué « le premier refoulement par un navire italien depuis des années ». (Le monde, Polémique en Italie après qu'un navire a reconduit des migrants en Libye, 31.07.2018, https://www.lemonde.fr/international/article/2018/07/31/polemique-en-italie-apres-qu-un-navire-a-reconduit-des-migrants-en-libye_5337906_3210.html)

Dat in een artikel van Le Point op 28.11.2018 stond dat:

Un bras de fer diplomatique. L'UE est confrontée à un sérieux problème avec la décision de l'Italie de lier le débarquement dans ses ports des migrants sauvés en Méditerranée à un partage de leur prise en charge avec d'autres États membres, au risque de compromettre les opérations européennes de sauvetage en mer. « L'Italie ne veut plus être l'unique pays de débarquement des migrants sauvés en mer par les unités navales de l'opération Sophia », a fait savoir le ministre des Affaires étrangères Enzo Moavero Milanesi dans un courrier à la cheffe de la diplomatie de l'UE Federica Mogherini.

Les implications de cette décision ont été discutées vendredi à Bruxelles par les ambassadeurs des États membres, et un grand nombre de pays ont signifié au représentant de l'Italie leur mécontentement face à une forme de chantage, ont confié à l'Agence France-Presse plusieurs sources européennes. L'Italie commande l'opération militaire européenne Sophia lancée en juin 2015 à la suite d'une série de naufrages meurtriers. » L'opération Sophia est maintenue et continue", ont assuré vendredi soir à l'Agence France-Presse trois sources européennes impliquées dans le dossier. [...] Mais le ministre italien de l'Intérieur Matteo Salvini, patron du mouvement d'extrême droite la Ligue, est décidé à fermer les ports italiens aux navires des missions de sauvetage après les avoir interdits aux bateaux affrétés par des ONG. L'Italie a officiellement demandé à ne plus être le seul pays de débarquement identifié dans le mandat de l'opération Sophia qui se termine à la fin de l'année. Et le Premier ministre italien Giuseppe Conte a informé le président de la Commission européenne Jean-Claude Juncker des conditions désormais imposées pour les débarquements en Italie des migrants sauvés en mer. » (Le Point, Migrants : l'Italie impose ses conditions à Bruxelles, 28.11.18, http://www.lepoint.fr/monde/migrants-l-italie-impose-ses-conditions-a-bruxelles-20-07-2018-2237979_24.php)

Dat Huffpost in het artikel Les Européens sont au moins d'accord sur une chose: il faut revoir les accords de Dublin dd 15.06.2018 aangaf dat:

“À bout, l'Italie veut des quotas obligatoires

Sur le constat, pourtant, les avis sont unanimes: l'actuelle réglementation est inopérante. Depuis leur accession au pouvoir le mois dernier, les populistes italiens demandent un abandon du règlement de Dublin. Il précise que la demande d'asile doit être étudiée dans le premier pays européen où un réfugié a mis les pieds avant d'éventuellement être transféré dans un autre état. Principale porte d'entrée du continent pour les réfugiés venus d'Afrique du Nord, l'Italie ne veut plus accueillir ces dizaines de milliers de personnes; son ministre de l'Intérieur Matteo Salvini, leader de l'extrême droite, refuse que son pays devienne "le camp de réfugiés de l'Europe" et a promis de renvoyer 500.000 sans-papiers.

À la place, Giuseppe Conte le président du Conseil veut la mise en place de quotas obligatoires de prise en charge des réfugiés pour chaque pays de manière à répartir la charge sur tout le continent. Face au refus annoncé des nationalistes du centre de l'Europe (ils ont déjà dit non cette proposition lorsque la Commission européenne l'a formulée en 2015), des alternatives sont explorées, notamment par la France. »

Dat de hierboven genoemde rapporten en krantenartikelen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat het past de bestreden beslissing te schorsen;

Aangezien, ten derde, dat tegenpartij grotendeels op het AIDA rapport van steunt om te concluderen dat Mijnheer M. (...) niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het ERMV of artikel 4 van het Eu-Handvest.

Dat de hierboven genoemde bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat Uw Raad op 16.6.15 aangegeven heeft dat: “[le Conseil] tient à rappeler qu’au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d’informations actualisées [dans le même sens, voy CCE, 138 950, 22.02.2015] . » (CCE, 147 792, 16.6.15)

Dat Uw Raad op 29.9.15 aangaf dat : “D’une part le Conseil constate qu’il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse , à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d’information d’avril 2015, que l’Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d’accueil des demandeurs d’asile, notamment la mise en place de structure spécifiques pour les demandeurs d’asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans une décision attaquée que les demandeurs d’asile faisant l’objet d’un transfert dit Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d’accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu’il n’est nullement garanti que

tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, [...] les Ministres de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne ». Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugié »

[...] Il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la CEDH et ce , compte tenu de ce qui précède notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les états membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux. » (CCE 153 580, 29.9.15.) ;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te schorsen;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mijnheer M. (...) bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat Mijnheer M. (...) niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje.

[...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de

motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.” (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mijnheer MOGOS om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te schorsen.”

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is prima facie niet ernstig.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), “*Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”, bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de

verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat. (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 (C- 578/16 PPU, C.K. ea.) heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

3.6. *In casu* moet worden nagegaan of de verwerende partij ter zaken een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd waarbij moet worden benadrukt dat enkel de situatie van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië in het algemeen en de individuele situatie van verzoekende partij in het bijzonder. Zij heeft daarbij gebruik gemaakt van rapporten van objectieve en belanghebbende mensenrechtenorganisaties om tot een genuanceerde beoordeling te komen van de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

De door de verwerende partij voornaamste gehanteerde bronnen zijn de volgende:

- het geactualiseerde rapport over Italië *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd

- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR "*Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy*", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd.

Verder wordt ook gebruik gemaakt van de volgende bronnen:

- het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("*Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*")
- het rapport van Amnesty International ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*", 2016).
- een rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("*Strengthening NOG involvement and capacities around EU 'hotspots' developments*", april 2018)
- een rapport van de Raad van Europa ("*Report of the fact-finding mission to Italy*") van 2 maart 2017

Uit deze rapporten leidt de verwerende partij, na een grondige analyse, op uitvoerig gemotiveerde wijze af dat het onthaal-, doorverwijs – en opvangsysteem niet altijd voldoet aan de norm, maar dat de gerapporteerde problemen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang in die mate dat een afzien van de overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Verder wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen medische attesten heeft aangebracht waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand haar verhindert te reizen, en evenmin aannemelijk maakte dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een individuele kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen.

Tot slot wordt ook nog gewezen op het feit dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij naar een van de hotspots zal worden gebracht, en naar het feit dat de EU nog steeds blijft voorzien in ondersteunende activiteiten.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de overdracht van verzoekende partij een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij informatiebronnen geraadpleegd heeft om haar beslissing te ondersteunen. Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat Italiaanse wetgeving in voege is die ervoor zorgt dat Italië zijn internationale verplichtingen niet zou nakomen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij erkent dat Italië te maken heeft met een grote toestroom van asielzoekers en dat er problemen kunnen zijn qua opvang- en onthaalvoorzieningen en wat betreft de asielprocedure zelf, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij omstandig motiveert waarom dit geen systematische tekortkomingen zijn en geenszins inhoudt dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Italië als Dublin-terugkeerder aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zal worden onderworpen.

Verzoekende partij voert aan dat uit diverse bronnen blijkt dat er problemen zijn inzake de opvang van asielzoekers – wat door verweerder wordt erkend – maar toont hiermee niet aan dat verweerders analyse, dat deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen besluiten dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een onmenselijke of vernederende situatie, incorrect is. De Raad merkt hierbij op dat verzoekende partij uitgaat van een selectieve lezing van passages uit internationale verslagen, en niet aantoonbaar dat verweerders standpunt, dat er niet blijkt dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de asielprocedure en opvangstructuren, geen steun vindt in de verslagen, waarnaar verweerder verwijst.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar het AIDA-rapport en het rapport van de Raad van Europa waaruit blijkt dat er problemen zijn, moet erop worden gewezen dat die problemen worden erkend en geanalyseerd in de bestreden beslissing; het komt aan verzoekende partij toe om aannemelijk te maken dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze heeft geconcludeerd dat deze problemen niet van die aard zijn dat ze kunnen doen aannemen dat een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië. Zij blijft daartoe volledig in

gebreke. Het louter verwijzen naar passages uit rapporten die door de verwerende partij terdege in rekening werden gebracht, volstaat uiteraard niet.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat er zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek maar dat er op dat vlak opmerkelijk regionale verschillen zijn en dat lezing van de voornaamste rapporten niet leidt tot de vaststelling dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de asielprocedure en de opvangstructuren. Ook blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren. Verder wijst de verweerder er ook op dat het aantal opvangplaatsen in Italië de laatste vier jaar sterk is toegenomen. Verder blijkt uit het OSAR-rapport dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals SPRAR. Ook blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders bij aankomst worden bijgestaan door een specifieke ngo en ze doorverwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie. Er blijkt ook uit het AIDA-rapport dat de mogelijkheid bestaat dat financiële middelen worden toegekend om zelf tijdelijk in huisvesting te voorzien. De verwerende partij besluit dan ook dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekende partij bij aankomst in Italië aan haar lot zal overgelaten worden. Ook in het rapport van de Raad van Europa wordt melding gemaakt van het feit dat er grote inspanningen zijn gedaan op vlak van opvangcapaciteit en dat iedereen die in Italië om internationale bescherming verzoekt opvang krijgt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar passages die specifiek betrekking hebben op asielzoekers met specifieke noden, toont zij geenszins aan, als volwassen man die niet vergezeld is van kinderen en die evenmin heeft aangetoond medische problemen te hebben die een overdracht verhinderen, dat zij specifieke noden heeft.

De loutere verwijzing naar het bericht van Amnesty International over de omstandigheden in de Italiaanse hotspots, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, nu het gaat over de registratie van vreemdelingen die Italië op illegale wijze binnen reisden in de “hotspots”, terwijl verzoekende partij wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening, zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij in een van de Italiaanse “hotspots” zal worden ondergebracht. De verwerende partij benadrukt ook dat uit de beschrijving en de bedoeling van de hotspots duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders zodat de algemene kritiek van verzoekende partij dat niet blijkt dat zij niet in dergelijke hotspot terecht zal komen niet aanvaard kan worden. Immers blijkt inderdaad duidelijk uit het rapport van Amnesty International van 2016 dat de hotspots bedoeld zijn voor personen die illegaal via de havens Italië binnenkomen (pp11-12). Naast het gegeven dat niet blijkt dat de incidenten waarvan sprake in het Amnesty International-rapport (pp 17 en volgende) ook betrekking hebben op andere situaties dan degenen in de hotspots, dient voorts vastgesteld te worden dat de mishandelingen waarvan melding steeds gerelateerd blijken aan het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken. De Raad wijst er evenwel op dat de vingerafdrukken van verzoekende partij reeds geregistreerd werden in Italië en voorts ook niet blijkt dat zij aan dergelijke mishandelingen werd blootgesteld bij de registratie van haar vingerafdrukken.

Zoals voorts blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek heeft verzoekende partij nog geen verzoek om internationale bescherming ingediend in Italië. De verwerende partij stelt ook terecht vast dat wanneer een Dublin-terugkeerder nog geen asiel heeft aangevraagd in Italië, hij dit kan onder de gewone procedure (p. 48 AIDA-rapport). Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat Italië het non-refoulementbeginsel zal schenden en haar terug zal sturen naar het herkomstland zonder haar asielverzoek te behandelen.

Verzoekende partij verwijst voorts naar passages uit een rapport van 2014 en een artikel van 2015, maar zij maakt geenszins aannemelijk dat de daarin vervatte informatie nog langer actueel is.

Ook waar de verzoekende partij verwijst naar het OSAR-rapport van augustus 2016 dient vastgesteld dat de verwerende partij dit rapport geanalyseerd heeft en vastgesteld heeft dat de bevindingen van de auteurs ervan vooral betrekking heeft op de situatie in Rome en Milaan en niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië. Verder wijst de verwerende partij erop dat uit het rapport ook blijkt dat zowel in Rome en Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn en dat de conclusie van de auteurs dat de opvang van asielzoekers niet voldoet niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt wel gewag van tekortkomingen, maar niet in die mate dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Met een verwijzing naar een citaat uit voormeld rapport

toont de verzoekende partij geenszins aan dat de conclusie van de verwerende partij aangaande dit rapport verkeerd is.

Verzoekende partij betoogt voorts dat niet blijkt naar welke stad zij zal worden gestuurd maar de Raad wijst erop dat uit het AIDA-rapport (p. 48) blijkt dat bij een uitdrukkelijke aanvaarding van een terugnameverzoek de Italiaanse overheden al zullen aangeven welke de bevoegde Questura is, -dit is de Questura waar de asielpcedure werd gestart of toegewezen-, en wat dan de meeste geschikte luchthaven is om de Dublin-terugkeerder over te dragen zodat deze de bevoegde Questura gemakkelijk kan bereiken.

Wanneer een terugnameverzoek stilzwijgend wordt aanvaard, *quod in casu*, dan zullen Dublin-terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en zal de grenspolitie de Dublin-terugkeerder door middel van een uitnodigingsbrief in kennis stellen van de bevoegde Questura waarheen hij zich moet begeven. De betrokken Dublin-terugkeerder moet dan zelf de reis naar de verantwoordelijke Questura ondernemen, hetgeen volgens de auteurs van het AIDA rapport een obstakel kan vormen op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat in het AIDA-rapport enkel concrete voorbeelden worden aangehaald die betrekking hebben op Dublin-overdrachten via Milaan, bijvoorbeeld het geval waar een Dublin-terugkeerder aankwam in Milaan en zich moest aanmelden in Sicilië. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat er een vlucht voorzien is voor verzoekende partij op 28 augustus 2018 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist. Er worden in het AIDA-rapport geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Verder blijkt uit het OSAR-rapport dat er in de luchthaven van Rome een ngo actief is die Dublin-terugkeerders begeleid en ondersteund (p. 23-25).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar bewering dat, gelet op de actueel bestaande problemen, er een reëel risico bestaat dat zij in Italië, tijdens de behandeling van haar asielaanvraag, geen passende opvang zal kunnen genieten en zij in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat in het arrest van het EHRM van 4 november 2014 wordt vermeld dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de slechte behandeling die wordt aangevoerd een zekere zwaarwichtigheid dient te hebben en dat dit moet worden beoordeeld op basis van alle gegevens van de zaak (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef of op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad dient gesteld dat, naast het feit dat in een continentale rechtstraditie deze rechtspraak geen precedentswaarde kent, zij evenmin aantoonde dat het daarin gestelde zondermeer transponeerbaar is op onderhavige zaak.

Ook wat betreft de aangehaalde passages uit krantenartikelen dient vastgesteld te worden dat hetgeen daarin beschreven wordt specifiek betrekking heeft op het geval waarin de verzoekende partij verkeert.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.7. Artikel 9 van de Dublin III-verordening, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt:

"Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

De Raad ziet de relevantie van de aangevoerde schending *in casu* niet in, nu verzoekende partij duidelijk verklaarde geen familie te hebben in België of in een andere lidstaat.

3.8. De verwerende partij beschikt voorts weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit “*moeten kunnen afwijken*” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid.

Door louter te wensen dat haar asielaanvraag door België wordt behandeld, weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier niet.

3.9. Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER